De ce Hristos spune de regulă „Tată” şi la cruce spune „Dumnezeu”?

Ioan 11.41,42; 20.17

John Nelson Darby

© SoundWords, Online începând de la: 05.04.2019, Actualizat: 05.04.2019

soundwords.de/ro/a11795.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Doresc să îndrept atenţia spre un fapt în legătură cu suferinţele Domnului nostru: în timpul întregii Sale slujiri, inclusiv Ghetsimani, Hristos nu Se adresează niciodată lui Dumnezeu, prin aceea că foloseşte Numele „Dumnezeu”. Întotdeauna El spune „Tată”. Însă pe cruce cuvintele Lui erau, aşa cum ştim: „Dumnezeul Meu! Dumnezeul Meu!”. O astfel de adresare nu ar fi fost la locul ei în timpul vieţii Sale – desigur nu pentru că ea nu se îndrepta spre Cel care El Se ruga, ci pentru că ea nu era expresia relaţiei netulburate şi a filiaţiunii conştiente şi binecuvântate, în care Domnul a stat întotdeauna.

La cruce Dumnezeu a acţionat asupra Lui din cauza păcatului şi tocmai de aceea ca Dumnezeu, corespunzător naturii Sale, maiestăţii Sale şi dreptăţii Sale şi adevărului Său. Aici păcatul trebuia tratat de Dumnezeu ca păcat, şi Domnul – preamărit să-I fie Numele! – dă expresie conform adevărului poziţiei în care sufletul Lui sfânt se afla acum. Harul minunat ne permite să-L contemplăm aşa. Ce nesfârşit de mare şi uimitor este harul acesta!

Cuvintele, pe care le foloseşte Domnul, descriu foarte clar şi serios diferenţa între cele două poziţii, pe care El le-a luat. Până la cruce a umblat în savurarea relaţiei unui Fiu cu Tatăl, da, ca

singurul Său Fiu, care ştia că Tatăl întotdeauna Îl ascultă (Ioan 11.42). Pe cruce, am văzut aceasta, El, ca Cel făcut păcat, avea să simtă, să guste, să suporte tot ce Dumnezeu era împotriva păcatului. Însă apoi, după ce El S-a reîntors în bucuria deplină a tot ce este Dumnezeu şi Tatăl Său, şi după ce răscumpărarea a fost înfăptuită, El introduce pe ucenicii Săi în savurarea şi bucuria ambelor relaţii. „Mă sui la Tatăl meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17).

Tradus de la: Warum sagt Christus in der Regel "Vater" und am Kreuz "Gott"

Traducere: Ion Simionescu